

ELŐSZÓ

– MICHAEL PALIN –

A BRIAN ÉLETÉNEK FORGATÁSÁRA nálam jobban már csak Kim „Howard” Johnson emlékszik. Jött, látott, beöltözött. Míg mi egymást igyekeztünk kilökní a kamera elöl, Howard buzgón jegyzetelt a tógája alá rejtett füzetkébe. Ritkaság az ilyesmi – egy jó helyesírású Python-rajongó.

Semmi nem került el a figyelmét, legyen az kövezés utáni, hosszúra nyúlt ebéd vagy a keresztre feszítést követő kártyacsaták. Kim „Howard” Johnson mindent látott, és feljegyzései pótolják mindazt, amire mi már nem emlékszünk, vagy amire nem merünk emlékezni.

Ez a napló a Python-őrültek elengedhetetlen kézikönyve.

MENTEGETŐZÉS AMIATT,
HOGY MÉG NEM
OLVASTAM EL EZT
A KÖNYVET
– JOHN CLEESE –

AZ AGGKOROMRA TERVEZETT, terjedelmes olvasmánylista élén kétségkívül az *Életem Briannel* áll. Régóta nem láttam már ilyen gyönyörű kiadványt. Mesteri kötés, minden lap a helyén, a sorrendet sem vétették el – valódi csemege ez a szemnek, a könyvkötészet mesterremeke. Időzzünk csak el kissé az ábécé betűinek szép, rendezett sorokban kígyózó tömegén! Ez a könyv valóban első osztályú. Említettem már a színes, illetve fekete-fehér képmellékleteket? Vagy a kötetet lágy felhőként körülölelő tintaillatot? Lapozzunk bele

a könyvbe, hallgassuk a pergő oldalak finom neszt, siklassuk végig ujjainkat a lapokon, ízlelgessük a borító fénylő szinkavalkádját! Minden érzékünk pazar élvezetekben dúskálhat. Az *Életem Briannel* kétségkívül ott van a szabad perceimre tervezett olvasnivalók ezres listáján.

Miért is ne lenne ott? Howard Johnson nemcsak többet tud a Pythokról, mint az adóhatóságon kívül bárki, de velünk is volt Tunéziában a *Brian élete* forgatásának legnagyobb részében, mi több, ő az egyetlen, aki gondosan lejegyezte az összes apró elszólásunkat, heves vitánkat, minden kínos szituációt, csip-csup szurkálódást és rosszindulatú hallgatást.

Így hát kérem, bocsássanak meg, amiért az előszó megírása előtt nem olvastam el a könyvet, de húsz perc múlva vár a csontkovács.

Hölgyeim és uraim, engedjék meg tehát, hogy a továbbiakban Howard gondjaira bízam önöket, biztos vagyok benne, hogy szakavatott kezek közé kerülnek.

A „SZERZŐRŐL”
– ERIC IDLE –

KIM „HOWARD” JOHNSON GRAHAM CHAPMAN agyából pattant ki a *Brian élete* forgatásának egyik unalmas pillanatában.

- Találjunk ki valakit – mondta Graham.
- Legyen amerikai! – felelte Cleese.
- Rajongó Közép-Nyugat-Amerikából! – toldotta meg Palin. – Aki naplót ír a forgatásról, de évekig nem adja ki.
- Ugyan, ki hinné el? – ha jól emlékszem, ilyesmit mormogtam a bajsom alatt.

– Meg fogsz lepődni – mondta Terry Gilliam, majd újra kiszolgálta magát a napi béreimből. – Az amerikaiak hallatlanul naivak tudnak ám lenni. Szinte bármit bevesznek.

Az akkor éppen szereplőket válogató Terry Jones pillanatnyilag egy fiatal, formás számmal volt elfoglalva, így csak vacsora közben tudta meg, hogy kitaláltuk a Kim „Howard” Johnson nevű fazont. Az idézőjelet Jones rakta a névbe.

Nagyot neveltünk ezen, és azután naponta újabb és újabb történeteket találtunk ki, amiket ez a „fazon” leírhat rólunk.

„Howard” sikeresnek bizonyult, Amerikában szép karriert futott be, sőt egy darabig még John Cleese adótanácsadójaként is „dolgozott”. Az internet furcsa fintora, hogy mára az emberek kezdik komolyan venni ezt az alakot, és nemcsak elhiszik, hogy valódi, de még azt is rebesgetik róla, hogy együtt dolgozott a késői Del Close-zal (akit nyilvánvalóan Robin Williams talált ki egy chicagói impro-esten).

De mindannyian túl jól ismerjük az amerikai „hírforrásokat”, „visszaemlékezéseket” vagy „Fox News”-okat ahhoz, hogy bedőljünk ilyen olcsó trükknek.

Ahogy a volt amerikai elnök [George W. Bush] mondaná, amikor éppen kifogy a szóból: „Ha valami nem igaz, az még egyáltalán nem ok arra, hogy ne higgyünk benne”.

Ez lehetne akár korunk jelmondata is.

Amellett, hogy *Mindig az élet napos oldalát nézd...*

ELŐSZÓ

- TERRY JONES -

ISKOLÁS KOROMBAN RENGETEGET rögbiztem. Csak annyira emlékszem, hogy örökké szaladgáltunk, elvágódtuk a sárban és ordítoztunk. Nem tudom, ez utóbbi mire volt jó, de úgy tűnt, a játékhoz tartozik.

A meccsek után a többi fiú a zuhanyzóban mindig megtárgyalta a legfrissebb eseményeket.

– És emlékszel, mikor Tim Hall átpasszolta a labdát Greennek, és még két embert lerázott, mielőtt a földre vitték? – és így tovább.

Hitetlenkedve hallgattam az efféle párbeszédet. Soha egy percre sem emlékeztem a meccsekből – még arra se, amikor eltört az orrom. Az egészről csak a rohanás, a sárdagasztás és az ordítózás maradt meg. Valahogy így érzek a *Brian élete* forgatásával kapcsolatban is. Bár sárdagasztás itt nemigen akadt – sőt a tunéziai időjárásnak köszönhetően egyáltalán nem is volt sár –, kivéve a keresztre feszítettek koreográfiájának felvétele közben kitörő vihart.

Nagyszerű tehát, hogy Kim „Howard” Johnson első kézből tájékoztat, mi történt a színpalak mögött, míg én rohangáltam és ordítottam – sárdagasztás nélkül.

Számomra Howard útinaplója nemcsak az elfelejtett események gazdag tárháza, de olyasmiket is megtudhattam belőle, amikről eddig sejtelmem sem volt. Például hogy Mike Palin a római szerepek előtt reggel, a parasztszerepek előtt pedig este borotválkozott.

Ez a könyv egyedülálló Python forgatási krónika, és mivel több filmünk már nem lesz, Howard naplója egyszeri és megismételhetetlen.